

UZASADNIENIE

Strona powodowa, Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko pozwanemu A. W. domagała się zapłaty na swoją rzecz kwoty 930,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 listopada 2015r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kwoty 30 zł z tytułu zwrotu opłaty od pozwu, kwoty 180 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także kwoty 0,30zł. z tytułu prowizji od pozwu.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że pozwany z (...) Sp. z o.o. poprzez system elektroniczny w dniu 08.04.2013r. zawarł umowę pożyczki o nr (...), na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniężną. Strona pozwana wyraziła wole zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem poprzez złożenie wniosku w systemie elektronicznym. W formie elektronicznej również pozwany potwierdził akceptację ramowej umowy pożyczki. W zindywidualizowanym harmonogramie zostały przedstawione pozwanemu wszelkie warunki dotyczące zwrotu pożyczonych kwot pieniężnej. Pozwany dokonał przelewu inicjacyjnego na konto bankowe wierzyciela pierwotnego z oświadczeniem woli potwierdzającym warunki zawartej umowy wskazując tym samym numer rachunku bankowego właściwego do wypłaty kwoty pożyczki. Wierzyciel pierwotny zatem dokonał przelewu kwoty pożyczki na zweryfikowane konto bankowe pozwanego. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania. W konsekwencji niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za czas opóźnienia. W dniu 19 marca 2015r. (...) Sp. z o.o. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Powód podał, że potwierdzeniem, iż wierzytelności dochodzona pozwem była przedmiotem w/w umowy przelewu wierzytelności, jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Natomiast dowodem istnienia obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunku funduszu sekurytyzacyjnych i ewidencji analitycznej nr S/319/6/ (...) z dnia 30.11.2015r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem. Powód podała, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się: należność główna w wysokości 600 zł oraz kapitalizowane odsetki w wysokości 330 zł naliczone zgodnie z treścią umowy. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie uregulował zadłużenia.

Na mocy postanowienia z dnia 07 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie wobec stwierdzenia braków podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Strona powodowa, uzupełniając brak formalne pozwu w trybie art. . (...) §1 kpc, podtrzymała żądanie pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym i jego uzasadnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa w dniu 19 marca 2015r. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności, ma mocy której zbywca oświadczył, że przysługujące mu z tytułu umowy pożyczki niesporne wierzytelności przenosi na rzecz nabywcy. Przedmiotem tej umowy była również wierzytelność wobec A. W. wynikająca z umowy zawartej w dniu 08 kwietnia 2013r. , na którą składało się : kapitał w kwocie 600 zł, odsetki w kwocie 296,47 oraz koszty w kwocie 140, 63 zł.

Dowód- umowa przelewu wierzytelności z dnia 19.03.2015r. wraz z załącznikiem- k. 18-22

Powód sporządził pismo z dnia 22 października 2015r. informujące pozwanego o zakupie długu od (...) Sp. z o.o., a wynikającego z umowy pożyczki zawartej w dniu 8 kwietnia 2013r. o nr (...) w wysokości 1430,65 zł. Jednocześnie w tym piśmie fundusz wezwał pozwanego do uregulowanie zaległości do dnia 2 listopada 2015r.

Dowód- pismo z dnia 22.10.2015r.- 23.

W dniu 30 listopada 2015r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej NR S/319/6/ (...), w którym oświadczyła, że na podstawie swoich ksiąg rachunkowych stwierdza wiarygodność wobec A. W., a zobowiązanie dłużnika wynika z zawartej w dniu 08 kwietnia 2013r. umowy pożyczki nr (...) i wynosi na dzień wystawienia wyciągu 930 zł (należności główna w kwocie 600 zł, odsetki w kwocie 330 zł).

Dowód- wyciąg z ksiąg rachunkowych nr S/319/6/ (...) z dnia 30.11.2015r.- k. 12

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wiarygodności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wiarygodności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wiarygodności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACA 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Sąd uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Należy wskazać, iż warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r sygn. akt V CSK 187/06). Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Strona powodowa powołała się na dowody w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/319/6/ (...) z dnia 30.11.2015r. na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela. W ocenie Sądu niniejszy dowód nie może zostać uznany jako wystarczający na potwierdzenie w/w okoliczności. Na mocy art. 194 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Jednak moc prawna dokumentów urzędowych nie obowiązuje w odniesieniu do tych dokumentów w postępowaniu cywilnym.

Nie ulega wątpliwości, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., zgodnie z którym dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z treści tego wyciągu wynika fakt nabycia przez powoda dochodzonej wierzytelności, a więc może to być dowód na potwierdzenie legitymacji czynnej powoda. Jednak nie stanowi dowodu wskazującego na istnienie, wysokości i wymagalność zobowiązania A. W.. Brak umowy ramowej pierwotnego wierzyciela oraz dowodu wskazującego na zaakceptowanie warunków umowy przez pozwanego uniemożliwiło Sądowi weryfikację istnienia, wysokości i wymagalności dochodzonej wierzytelności. Wyciąg sam w sobie bowiem nie jest dostateczną podstawą do uwzględnienia powództwa. Wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego może potwierdzać co najwyżej faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (zob. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie sygn. I ACa 652/12). Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy więc podkreślić, że o ile można przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (por. uzasadnienie uchwały SN z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09)

Należy więc podkreślić, iż zaofiarowane przez stronę powodową dowody w postaci przedmiotowego wyciągu z ksiąg rachunkowych, umowy przelewu z 19 marca 2015 r. oraz pismo powoda do pozwanego informujące o nabyciu jego wierzytelności (bez dowodu nadania oraz z inną kwotą zobowiązania) są niewystarczające dla realizacji celów określonych w art.6 kc, a w szczególności stwierdzenia istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego zobowiązania. Stąd też powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd nie orzekał o kosztach procesu, albowiem pozwany, który wygrał sprawę w całości, nie poniósł żadnych kosztów w sprawie.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)